issekambrisse, kus ta asset pidas. Agga töteggiatele üllepea anti wahhest lubba teine teisele woóraks minna, keigeennamiste pühhapäwa öhtul. Nenda sündis, et Liso ühhe tömaiasse läks, kus ta mitmele olli tutwaks sanud; agga, tuppa astudes, kulis temma keiki surelt jutto aiawad, keik keled ollid likumas, ja keikide silmist nähha, et wägga tössine luggu käes, teised kui ehmatud, teised kui immeks panniad. Noh, tulgo Jummal appi, ütles Liso, mis asja teil on ni wallusaste juttustada? Ja, tulgo kül appi! kunninga metsas on tont likumas, üks wägga öäl ja hirmus wannamees, suur teiwas käes, sellega aiab rahwast tagga. — Iggaüks teädis sedda asja juttustada; ommeti ep olnud ennam kui kolm tüdrokut, kes tedda silmaga näinud, needki nisugguseb, kelle nimmed rahwa suust ep olnud head kuulda, ja kes mitmest asjast laitmisse wäärt. Üks liati olli nende hulkas, linna törahwa laps, kelle nimmi Karolina. Ei se polnud töteggia, ei kassina ello armastaja, ei olnud temma sees ustawa waimo egga otsekohhest meelt; agga kawwalaks olli öppind norelt, ja kawwalussega nüüdki pettis mitto teadmatta innimest. Kunninga prouage ees temma armo leidis, kui esstotsa temma ette widi, sest et koera silmnäggo läks korda, peälegi olli temmal libbe keel ja julge meel, ning oskas igga sanna peäle ni kawwalaste wastada, et woóra innimesse meel kohhe temma poolt seisis. Ei temma kehrusest ep olnud asja, agga temma pallus ja palkas teisi, et kui öhtule said, temmale aitasid kebrata, ja temma oskaske need üllewatajad ni kawwalaste melitada, et nendege arm temma pole joudis. Waat! selsammal Karolinal olli sedda kolledat asja sündinud, kui kahhe teisega, kes pea aego temma sarnatsed, kunninga metsas köndimas ollid. Liso kohhe moistis, et se hirmoandia wannamees ep olnud mu, kui sesamma, kedda temmage seäl olli näinud, et agga temmale olli armo tunnistanud, ja neid teisi kimbutanud. Selsammal